

Boda Ábel

Gyászjelentés

komédia egy felvonásban

Szereplők:

Bécsy Tibor, Habselyem és Kötöttárugyár igazgatója

Pécsy Tibor, Magyar Királyi Kereskedelmi és Iparkamara elnöke

Vica, Bécsy Tibor helyettese

Pirike, Bécsy Tibor titkárnöje

Irén, a főkönyvelő

Szikszy Emma, színésznő, Bécsy Tibor felesége

Komlós Aladár, újságíró a Gazdasági Hírmondó szerkesztője

Komlósné, újságíró a Pénzügyi Futártól

Egy budapesti nagyvállalat félreértésekkel teli mindennapjainak lehetünk tanúi, az 1930-as években.

Helyszín: Bécsy Tibor igazgató irodája. Gazdagon berendezett szoba, jobb oldalon egy íróasztal, ami Vicáé, a baloldalon a vállalatvezető asztala. A falon festmények (klasszikusok, a vállalat korábbi vezetőinek portréi), oldalt egy nagyobb ruhásszekrény, vele szemben levő oldalon bárpult. A színpad közepén dohányzóasztal, körülötte két fotel. A kor társadalmi elvárásainak megfelelő polgári bútorzat és miliő.

Első jelenet

Színen van: Bécsy Tibor, Pirike, Vica

Bécsy Tibor egy hosszas telefonbeszélgetés végénél tart.

Bécsy: Szóval mit mondtam kedves barátom, szerencséd, hogy nem voltál a pénteki ülésen. (kis szünet) Azonkívül semmi. De legalább maratoni volt. Délben kezdtük és kis híján a reggeli keménytojás már megfőtt mire felálltunk. (kis szünet) Ugyan, dehogy, tudod milyen nagyvonalú a Pécsy. Volt 10 perc szünet. (kis szünet) És így sem végeztünk. A pontosítás végett beugrik az öreg ma délelőtt. (unottan) Már alig várom. Na jó, leteszem örülök, hogy beszéltünk, szervusz Gerzson.

(Leteszi a telefont, elkezdi olvasni az előtte lévő papírokat. Bejön a titkárnő, kezében kávé, hóna alatt újság.)

Pirike: Jó reggelt Direktor úr!

Bécsy: Jó reggelt Kisasszony, hogy s mint?!

Pirike: Nem láttam két napja Igazgató úr, aggódtam magáért!

Bécsy: Mert hétvége volt.

Pirike: (elmosolyodva) Hogy telt?

Bécsy: (morózusan) Az igazat megvallva, csak maguknak volt hétvége, én még vasárnap is bent ültem a kamarán.

Pirike: Nem tudtam, hogy lovagol.

Bécsy: (ingerlékenyen) Nem karám, hanem kamarán. A Magyar Királyi Kereskedelmi és Iparkamara ülésén. Jól elrontották a hétvégémet. Ráadásul ma délelőtt bejön az elnök, az öreg Pécsy, hogy még elmondjon valami fontosat. Ahogy ismerem megissza az összes kávékat.

Pirike: Akkor majd újra főzzük a zaccot.

Bécsy: Nem rossz ötlet, meg spórolás szempontjából, keverheti egy kis virágfölddel.

(A titkárnő átnyújtja neki a napi Gazdasági Hírmondót és a kávé.)

Bécsy: De ez még iható ugye?

Pirike: Természetesen Igazgató úr. Önnek mindig mindenből a legjobbat adom. (Az orra alatt, csábos mosollyal) Adnék én mást is, ha hagyná.

Bécsy: (felkapja a fejét az újságból) Hogy?

Pirike: Semmi, semmi. Megyek is.

Bécsy: Ha megérkezik a kamara elnöke, kísérje be. De előbb szóljon fel.

(A titkárnő el, Bécsy olvassa az újságot, bejön Vica a helyettes.)

Vica: Jó reggelt Igazgató úr!

Bécsy: Jó reggelt Vica. Remélem kipihente magát a hétvégén, mert mindjárt befut Pécsy méltóságos úr és szükség lesz a türelmére.

Vica: (kicsit meglepve) A Királyi Kereskedelmi és Iparkamara elnöke? Nem múlt héten tárgyaltak?

Bécsy: (legyintve) „Tárgyaltak”. Ugyan. Az egész ülés háromnegyede arról szólt, hogy méltatlankodott amiért a Fabinyi Tihamért nevezték ki kereskedelmi miniszternek s nem pedig őt. Pedig (utánozva Pécsy hangját) *„én már Dániel Ernő alatt is esélyes voltam, hogy átvegyem a tárcát.”*

Vica: Dániel, úgy 50 éve volt kereskedelmi miniszter.

Bécsy: Pontosan. Pécsy Tibor akkor volt 23.

Vica: És annyi idősen már átvette volna a tárcát!? Hát önbizalma mindig volt az öregnek.

Bécsy: Aztán folytatta a monológját: a Fabinyi programja kész nonszensz, hogy akarja fellendíteni a külkereskedelmet azzal, hogy Ausztria felé nyitunk. Meg miért kell a balatoni idegenforgalomra akkora hangsúlyt fektetni. És azzal zárta be az ülést, hogy nem szívesen, de ha a kormányzó fölhívná, ő átvenné a pénzügyminisztérium vezetését is. Így a munkanélküliséget – kis késéssel, de – két hét alatt, a felére csökkentené.

Vica: (nevetve) Ez az ember mindig tud újat mondani.

Bécsy: Nekem mondja Vica.

(Pirike kopog.)

Bécsy: Szabad.

Pirike: Megjött Pécsy Tibor, az Iparkamara elnöke.

Bécsy: Remek küldje be.

(Pirike visszafordul.)

Pirike: Majd elfelejtettem, küldött egy táviratot az a dél-amerikai úr, don...

Bécsy: Don Alejandro il Markese Paladero di Beppo D'Alvarez

Pirike: Szép név. Na ő üzent a követségről.

Bécsy: (sokat sejtető mosollyal) Emlékszik Vica?

Vica: Valami rémlik, az ültetvényes?

Bécsy: Az.

Pirike: Mit ültet?

Bécsy: Kávét.

Pirike: (rácsodálkozva) Hová?

Vica: A földbe.

Bécsy: Legyen kedves hívja be Pécsy Tibor méltóságos urat.

Pirike: (kicsit megsértve) Máris küldöm. És mit válaszoljak a Don-nak?

Bécsy: Írja meg, hogy: „Cambiar a té!” (Váltson teára!)

Pirike: Világos.

(Pirike el.)

Vica: Ne haragudjon Igazgató úr, de ezt a beszélgetést kihagynám, addig átolvasom a sajtót.

Bécsy: (átadja neki az újságot) Parancsoljon.

(Vica el. Bécsy szétnéz az irodába, a szivarosdobozt elveszi az asztaláról, a bárszéken lévő italt beteszi a szekrénybe.)

Második jelenet

Színen van: Pirike, Bécsy Tibor, Pécsy Tibor, Vica

Belép Pirike, bejelenti az elnököt. Bejön Pécsy Tibor, az Iparkamara elnöke.

Pirike: Pécsy Tibor méltóságos úr. A Magyar Királyi Kereskedelmi és Iparkamara elnöke.

Pécsy: Szervusz Tiborkám, mennyi időd van rám, ugyanis egy nagyon fontos dolgot szeretnék megvitatni veled. Egy festés nem kéne? Hol van Éva?

Bécsy: (reményvesztett arccal leül a székére) A festést intézi helyettem. Hallgatom elnök úr.

Pécsy: Egy pohár konyak jól esne.

Bécsy: Sajnos amint látja, nekünk is most fogyott el.

Pécsy: (észreveszi a szivardoboz helyét) Amikor legutóbb itt jártam, egy doboz finom havanna volt az asztalon.

Bécsy: Leszoktam a dohányzásról.

Pécsy: (meglepve) Hát gratulálok, mikor?

Bécsy: Ma reggel.

Pécsy: (magától értetődően) Aha. Lefőtt már a kávétok?

Bécsy: Nem, rendelek egyet Pirikével. (felemeli a kagylót) Pirike, egy kávé az elnök úrnak! Mi az a fontos dolog, amiért benézett?

Pécsy: Persze, persze. Tiborkám, a hétvége után arra az elhatározásra jutottam, hogy a napokban kéne még egy ülést tartanunk. Nem akarom az időtöket rabolni, de végtére is rajtunk múlik a magyar kereskedelmi élet alakulása.

Bécsy: Meg persze a minisztériumon.

Pécsy: (felpattan mérgében) Jó vicceid vannak Tibor. (legyint) Még hogy rajtuk. Felhívtam reggel telefonon a minisztert, nem volt valami herciges velem.

Bécsy: Mikor hívta?

Pécsy: Ma reggel, fél ötkor. 8-ra megy be dolgozni, meddig alszik fél 8-ig!?

Bécsy: Úgy tudom a minisztérium utcájában lakik. Pár méterre a bejárattól.

Pécsy: (megvilágosodva) Akkor ezért őt nevezték ki. Most már értem. Sajnáltak volna engem, hogy minden reggel át kellene mennem Budáról, az V. kerületbe. Milyen gondoskodóak ezek.

Bécsy: Biztos ez is benne volt. De miről is...

Pécsy: Tényleg. Amiatt jöttem, mert estére átküldetném a következő ülés anyagát. Jó lenne, ha holnap reggelig átolvasnád és délre átjönnék hozzátok megtárgyalni a részleteket.

Bécsy: Mennyi lesz az anyag terjedelme?

Pécsy: Tegnap este óta dolgozom rajta, délutánra szerintem meglesz. Nem sok, uszkve hat-hét...

Bécsy: (megnyugodva) Hu..

Pécsy: ...százoldal.

Bécsy: (ledöbbenve) 600-700 oldal?

Pécsy: Ahogy most nézem, 680-690. Plusz még a statisztikai jegyzékek.

Bécsy: (beletörődve) Megértettem. Meglesz.

(Pirike behozza a kávé, rákacsint Bécsyre majd odaadja az elnöknek.)

Pécsy: Cukor?

Bécsy: Az is elfogyott.

Pécsy: Amióta ez a Tivadar a kereskedelmi miniszter, nem csodálom, hogy nem jut hozzátok cukor. (beleköstöl) Szavamra mondom, jobb, mint múltkor. Örülnék Tiborkám, ha az államtitkár úr előtt, te is engem támogatnál, hogy alkalmasabb lennék kereskedelmi miniszternek, mint a Tivadar.

Bécsy: (tapintatosan) Nem akarok beleszólni ebbe.

Pécsy: Pedig néha nem ártana, most, hogy te vagy a Habselyem és Kötöttárugyár igazgatója több önállóságot várok tőled, amikor rólam van szó. Megyek. Bent leszel ma még?

Bécsy: (kissé aggódva) Igen.

Pécsy: Helyes. Első a hivatal. Legyél telefon közelben, van egy-két újabb reform javaslatom, majd lehet, hogy felhívlak.

Bécsy: Az remek lesz.

Pécsy: Évát üdvözlöm, jobb helyettest keresve sem találnál. Legalábbis a kerületben. Hogy van a kedves feleséged, a Szikszay művésznő?

Bécsy: Remekül, most szerződött le a Theater an der Wienhez. A napokban utazik.

Pécsy: Remek színésznő, sajnálom, hogy itt hagy bennünket.

Bécsy: (elkomorodva) Hát még én.

Pécsy: Fel a fejfel Tiborkám, nincs messze Bécs. Mondjuk, ha Tivadar marad a miniszter, akkor lehet, hogy a bécsi expressz, Nyíregyháza felé veszi az irányt.

(Az igazgató kikíséri az elnököt, majd visszateszi a szivardobozt meg a konyakosüveget.)

Harmadik jelenet

Színen van: Bécsy Tibor, Vica

Lesápadt arccal bejön Vica.

Vica: Igazgató úr! Olvasta mit írt az újság?

Bécsy: Ne vicceljen, nem volt időm. Örülök, hogy ennyivel megúsztam az elnököt, de azt mondta még holnap átjön. Képzelje Vica...

Vica: (szavába vágva) Igazgató úr, olvassa el a gyászjelentést! Az utolsó oldal.

Bécsy: (érdeklődve) Miért, ki halt meg? (elkezd olvasni) „*Bécsy Tibor, a Habselyem és Kötöttárugyár igazgatója, tragikus hirtelenséggel elhunyt. Szerkesztőségünk osztozik a gyászban.*” (ledöbbenve) Legalább ők. (lecsapja az újságot az asztalára) Ez hihetetlen, ezek után mit tudnak még rólam kitalálni?! Gazdasági Hírmondó, az! Garázdasági Álhírmondó maximum. Még hogy meghaltam. Felhívom őket!

(Vica visszatartja.)

Vica: Várjon Igazgató úr. Lehet, hogy még hasznot tudnánk húzni az ügyből.

Bécsy: Azzal, hogy meghaltam. Milyen hasznom lehetne ebből, kedvezményesen kapok színházjegyet? Vagy ingyen utazhatok a villamoson?

Vica: Ne kapkodjunk Igazgató úr. Gondoljon csak bele, itt van ez a kamarai ügy, megúszhatná az egészet. Ráadásul eléggé forró a hangulat a vállalaton belül is még a végén kiderülne, hogy milyen babérokra törne a könyvelési főosztály, ha megtudná ezt a hírt. De lehet, hogy már elolvasták.

Bécsy: Ugyan, rajtam kívül senki nem veszi ezt a vicclapot. Még az elődöm egy tombolán nyert ötvenévnyi előfizetést, ez volt hat éve. Azóta minden reggel hozza a postás. Nem olvassa ezt a kereskedelembe senki. Még a jó öreg iparkamarai elnök sem. Vagy húsz évvel ezelőtt valami valótlan-ságot állítottak róla...

Vica: Hogy ő is meghalt...

Bécsy: Azt azért nem. De beperelte a szerkesztőséget. Pechére a bíróság nem neki adott igazat. 30 000 koronát bukott. Azóta nem vesz újságot a kezébe, így próbálja behozni azt a 30 000-et, mondjuk azóta már pengő van. De azt mondta, szépen lassan megtérül, ha újságra nem költ.

Vica: Én az ön helyében nem adnám fel magam.

Bécsy: (értetlenkedve) Hanem?

Vica: Játsszuk végig a játékot.

Bécsy: (elbizonytalanodva) De mi a jó lépés, ha igazából nem tudom mi a játék célja?

Vica: Az majd menet közben kiderül, meg amúgy is, maga elsőként érkezik és utolsóként távozik. Szerintem a dolgozók nagy része még nem is látta az Igazgató urat.

Bécsy: Hát ebben lehet valami. Nem tudom miért bírom magában ennyire Vica?

Vica: (cinkos mosollyal) Mert még sosem vittem vékony jégre.

Bécsy: És a titkárnőm Pirike? Ő nap mint nap találkozik velem.

Vica: Majd valahogy túl lesz a gyászon. És talál valaki mást.

Bécsy: (kérdőre vonva) Ezt, hogy érti?

Vica: Ha még nem tűnt fel, akkor nem fontos. Mondjuk, ha haza megy a feleségét is be kellene avatnia, mielőtt tőlünk kapna részvéttáviratot.

Bécsy: Jobb, ha nem avatjuk be. (kissé szomorúan) Amúgy is, nemsoká elutazik Bécsbe.

Vica: Így is jó. Aztán ha kiderül, hogy Irén és csapat mit tervez ellenünk, akkor felfedheti magát és kérhet helyreigazítást a sajtótól.

Bécsy: Ne is említse nekem azt a nőszemélyt, múltkor is...

(Megcsörren a telefon Vica veszi fel.)

Vica: Igazgatóság igen, maga az Pirike? (kis szünet) Átadom.

Bécsy: Mi az?

Vica: A kamarától voltak, már elküldték a lakására a következő ülés anyagát.

Bécsy: (letörve) Ez hihetetlen! Jó vállalom. Én leszek a Habselyem és Kötöttárugyár fantomja.

Vica: Még mielőtt annyira belejönne, meg kellene néznie az e havi mérleget.

Bécsy: (kedvetlenül) Akkor inkább maradok halott. Nézze Vica, mára már nem várok senkit, átugrom az Operettbe a feleségemhez. Ne aggódjon, nem mondok neki semmit, csak el akarok tőle köszönni, még nem tisztázott, hogy mikor indul Bécsbe, az is lehet, hogy holnap reggel.

Vica: Menjen csak, de a hátsó lépcsőn. Kerülje a feltűnést! És vigyázzon, nehogy valami történjen magával.

Bécsy: Mégis mi történhetne? Villamos elé ugrok egy gyászjelentéssel a zsebemben. Posztumusz rám fogják, hogy szélhámós vagyok.

(Bécsy el, Vica leül az íróasztala mögé. Elkezdi az előtte lévő iratokat rendbe szedni. Bejön Pirike, dülöngélve.)

Pirike: Jó napot Igazgatóhelyettes asszony.

Vica: Jó napot Pirike. Mondja csak jól érzi magát?

Pirike: Nem éppen, szédülök szerintem mindjárt elájulok.

Vica: (megijedve) Te jószágos ég! Üljön le a székembe. Kér egy kávét?

Pirike: (undorral) Azt nem! Már ittam egyet (ráeszmélve) és lehet, hogy a virágföldesből.

Vica: Milyenből?

Pirike: Az a drága Igazgató úr zsenialitása volt, hogy így spóroljunk a kávéval, és a földeset adjuk a kamara elnökének. Mondjuk neki ízlett.

Vica: Nem lepődöm meg. Ha rosszul van pihenjen le a társalgóban.

Pirike: El kell kéretőznöm az Igazgató úrtól.

Vica: Hazament.

Pirike: Akkor én is megyek. (szomorúan) Csak sajnós nem ugyan oda.

Vica: (kitessékeli az irodából) Na menjen és pihenjen le.

Pirika: Köszönöm, jobban leszek jövők vissza.

(Pirike el, megcsörren a telefon.)

Negyedik jelenet

Színen van: Vica, Bécsy Tibor

Vica: Habselyem és Kötöttárugyár, Kékkúthy Éva igen? (kis szünet) Hogy ki beszél? Agárdi Horgászegyesület? (meglepve) Üdvözlöm uram, szabad érdeklődnöm, hogy milyen ügyben ... (teljes döbbenet) Önök is olvassák a Gazdasági Hírmondót? Az országban egyedül, mit nem mondd. (kis szünet) Ismerte a Direktor urat, még gyerekkorából!? (szünet) Igen, ahogy mondja. (szünet) Pontosan, nagyon jó ember volt. A legjobb igazgató...

(Belép az ajtón, Bécsy.)

...köszönjük szépen a részvétet.

Bécsy: Ilyen gyorsan terjed a hírem.

Vica: Egy bizonyos Döme volt, az agárdi horgászegylettől. Ismerte önt, még gyerekkorából, részvétet nyilvánított.

Bécsy: (elgondolkodva) Döme? Gyermekeként sokat nyaraltam a Velencei-tónál a szüleimmel, lehet, hogy onnan emlékezett rám. Honnan tudott a gyászjelentésről?

Vica: A Gazdasági Hírmondóból.

Bécsy: (teljesen ledöbbenve) Akkor már ketten vagyunk?

Vica: Jó gyorsan visszaért.

Bécsy: Nem jutottam ki az épületből majdnem meglátott a főkönyvelő, jobbnak láttam, ha visszajövök.

Vica: És a felesége?

Bécsy: Majd felhívom. (aggódva) Jó ötlet volt ez az egész Vica?

Vica: (egy pillanatra elbizonytalanodva) Persze. A legjobb módja, hogy leleplezzük a könyvelési főosztály aknamunkáját.

(Megcsörren a telefon, Vica felveszi.)

Vica: Igen. Maga az Irén. Jöjjön itt várom.

Bécsy: Ki volt?

Vica: Az Irén.

Bécsy: Melyik? A vállalatnál van legalább 20.

Vica: A főkönyvelő. Fel akar jönni hozzám, elég komor hangja volt.

Bécsy: Atyaég! Ez is megtudta, hogy Bécsy Tibor néhai lett.

Vica: Nincs kizárva, de legalább most kiderül minden. Vagy legalábbis remélem. Maga addig bújjon el ide a szekrénybe.

(Elbújik az iroda falánál lévő szekrénybe, bejön Irén főkönyvelő, a karján fekete karszalag, megrendült tekintet, hóna alatt dosszié.)

Ötödik jelenet

Színen van: Irén, Vica, Bécsy Tibor

Irén: Jó napot Igazgatóhelyettes asszony.

Vica: Üdvözlöm Irén. Minden rendben van a könyvelési osztályon?

Irén: Ott igen, minden rendben van.

Vica: Akkor szabad tudnom látogatásának okát.

Irén: (meghatódva) Akiért jöttem, már nincs itt. Pedig itt kellene lennie.

Vica: Pirike hazament, mert nem érezte jól magát.

Irén: (gyászos komorsággal) Nem Pirike hatott meg. Hanem az Igazgató úr. Kávészünetben leugrottam a szemközti újságoshoz és már az összes lapot elkapkodták csak a Gazdasági Hírmondóból maradt egy példány. Az értekezlet alatt el tudtam olvasni. És az utolsó oldalon megláttam azt, amit nem akartam.

Vica: (kerülve a témát) A tőzsdeindexet?

Irén: Hasonlóan lesújtó. A gyászjelentést.

Vica: Szomorú.

Irén: (hirtelen eltűnik a komorsága, leveszi a karszalagot) Na de elég a gyászból, az élet megy tovább, a vállalat nem állhat le. Bátorkodtam összeállítani egy tervezetet, a jövőbeni javaslataimról, végtére is amint hivatalosan is meghirdetik az igazgatói pozíciót, úgy érzem kutya kötelességem megpályázni a széket. Ki más vezethetné jobban ezt az egész intézményt, ha nem én.

Vica: Nagyon kedves Irén, hogy ennyire aggódik a vállalat működéséért, de nekem elhiheti, minden megy tovább a maga kerékvágásában.

Irén: Szükség lesz egy sokrétű, komoly tapasztalatokkal bíró vezetőre, aki járatos a pénzügyekben.

Vica: Itt vagyok én.

Irén: Persze, az Ön kvalitásai felől nincsenek kétségeim. (fellelkesülve) Viszont, ha elolvassa a tervezetemet, akkor megláthatja, hogy micsoda frenetikus fejlesztések vennék kezdetét, akár már 10 percen belül. Legyünk őszinték kedves Igazgatóhelyettes asszony, azért 35 év a közigazgatás minden frontján, átértékeli az Ön bájos varázsát.

Vica: (sértődötten) Ezt, hogy érti!?

(Irén már kifele hátrál zavarában.)

Irén: Ugyan, sehogy.

Vica: (kicsit hisztérikusan) Csak nem arra céloz, hogy bájaimnak köszönhetően lettem Bécsy direktor úr helyettese.

Irén: Nem mondom, hogy annak köszönhetően. De beszél ezt, azt, a gyár.

Vica: (fenyegetően) Mire gondol?

Irén: (sokat sejtető mosollyal) Hát erre, arra.

Vica: Azt ajánlom Önnek Osztályvezető asszony, hogy ha még itt akar dolgozni a jövőben, ne intrikáljon bennünket többé!

Irén: Nem is tudnám, ugyanis a Direktor úr már nincs közöttünk. Nem akartam megsérteni. Ajánlom magamat.

(Irén el, Vica mérgesen leül, Bécsy, döbrent arccal, mint aki nem hisz a fülének, kijön a szekrényből.)

Bécsy: (elismerően) Vica, magának a hírszerzésnél kellene dolgoznia. Nagyobb hasznomra volt, mint az egész vállalat együttvéve.

Vica: Na látja Igazgató úr. Még a végén átértékeli az egész cégről alkotott képét. És még lehet, hogy megússza a kamarai ülést is.

Bécsy: Ahogy elhallgattam ezt a jelenetet, még az is lehet.

(Megcsörren a telefon Vica veszi fel.)

Vica: Habselyem és Kötöttárugyár, igazgatóság tessék. (megdöbbenve) Jó napot Szerkesztő úr! (félre tartva a kagylót, Bécsynek) Komlós az. (folytatja a beszélgetést) Igen. (kis szünet) Ennyire érdekesek lettünk az Ön számára? (kis szünet) Mondjuk ezen nem veszünk össze, lényegében mi tartjuk el a szerkesztőségüket. (az orra alatt) Meg egy-két jól informált agárdi pecás. (szünet) Ragaszkodik hozzá? Jó jöjjön.

Bécsy: (megijedve) Ide jön a Komlós?

Vica: Nagyon ragaszkodott hozzá. Ismeri?

Bécsy: (megvetően) Persze, hogy ismerem. Egy igazi panamista, rá nem vonatkozik az újságírói kódex. Az erkölcsi tartását, minden reggel a kabátjával együtt leadja a ruhatárba. Öröme szolgál, ha egy bolhából elefántot tud csinálni, pláne, ha bemocskolhat valami jól menő vállalat vezetőjét. Például engem.

Vica: Magát nem is mocskolta.

Bécsy: Csak azt írta, hogy halott vagyok. Végül is jobb mintha azt írta volna, hogy viszonyom van a titkárnőmmel.

Vica: (mormogva) Pirinek nem jobb.

Bécsy: (elbizonytalanodva) Szerintem most kellene helyreigazítást kérnem. És hagyni ezt az egész tragikomédiát.

Vica: Most már késő Igazgató úr. Játssza végig a játékot!

Bécsy: (lemondó arccal) Érzem, ezt megfogom banni.

Vica: (megnyugtatóan) Ugyan dehogy, mi baj lehetne.

Bécsy: Vissza nyilvánítanak élővé.

Vica: Annál nagyobb baja ne legyen az életben.

Bécsy: Viszont ismerem Komlóst, nehezebb eset, mint az öreg Pécsy elnök úr. Nincs kedvem végig hallgatni a cinikus monológját. Inkább hazamegyek, a feleségem valószínű holnap elutazik. (felkapja Vica asztaláról az egyik dossziét) A taxiban átlapozom az e havi mérleget.

Vica: Menjen Direktor úr, addig tartom a frontot. És ne feledje...

Bécsy: Tudom a hátsó lépcsőn. (visszafordul) Aggódok egy kicsit Pirikéért, eléggé érzelmes, még a végén a szívére veszi, ami „velem történt”. (Bécsy el)

Vica: (szeretetteljes mosollyal) Nem csak ő aggódik magáért.

Hatodik jelenet

Színen van: Vica, Pirike, Komlós, Emma

Vica elkezdi az aktákat rendezni az íróasztalon, amikor telefonhívást kap.

Vica: Habselyem és Kötöttárugyár, igazgatóság tessék. Nem uram, az ügyfélfogadás csak hétfőn és kedden, 10-től délután fél 4-ig. És előre időpontot kell egyeztetni. (kis szünet) Nem, ilyen ügyekben, a bérelszámolási osztály illetékeseit kell keresni... (észreveszi az asztalon maradt dossziét, amiben az e havi mérleg van, Bécsy rosszat vitt magával) Nézze uram, most

le kell tennem, de (kis szünet) ha annyira sürgős, hogy ezen múlik az államháztartás kimenetele, akkor jövő héten fogadjuk. (leteszi a telefont, hezitálva körülnéz, ránéz a mappára) Talán utolérem. (Vica el.)

(Pár másodpercnyi szünet után, lassan kinyílik az ajtó s belép a minden hájjal megkent, vérbeli firkász: Komlós Aladár.)

(Körülnéz az irodában, elismerően dűnnyög.)

Komlós: Jól megy ezeknek a burzsujoknak.

(Odalép Bécsy asztalához, felmarkol egy pár szivart és elteszi, majd továbbmegy az italokhoz. Tölt magának egyet.)

Komlós: Bécsy úr emlékére.

(Belép az ajtón Pirike, bágyadtan.)

Pirike: Maga kicsoda?

Komlós: Komlós Aladár, szerkesztő. Küss die hand!

Pirike: Segíthetek?

Komlós: Az attól függ, hogy tud-e számomra valami értékes információval szolgálni kedves?

Pirike: Bocsánat, hogy megkérdezem, de volt önnek időpontja?

Komlós: Telefonon beszéltem az igazgatóhelyettes asszonnyal. Mondta, hogy jöhetek. Hol van?

Pirike: Nem tudom, kicsit rosszul voltam ezért sétáltam egyet a környéken. Tudja a jó belpesti levegő.

Komlós: Ez elég jó oximoron.

Pirike: Ahogy mondja, azt szívtam magamba. Hadd kérdezzem meg Szerkesztő úr, hogy melyik újságtól tetszett jönni?

Komlós: A Gazdasági Hírmondótól.

Pirike: Nem hallottam róluk. Miről írnak?

Komlós: Gazdaságról, mint azt a neve is mutatja!

Pirike: Én pesti lány vagyok, nem értek az állatokhoz.

Komlós: Nem mezőgazdaság, piacgazdaság!

Pirike: Így sem ismerős.

Komlós: Mindegy is. Úgy tűnik, hogy nemsoká beolvad a lap a Pénzügyi Futárba.

Pirike: Ők mivel foglalkoznak?

Komlós: Pénzügyekkel. Meglepi?

(Pirike eltöpreng.)

Komlós: (lekezelően) Mert engem meglep, hogy ilyen tájékozott. Végére is, egy gazdasági vállalatnál dolgozik.

Pirike: Mi főként kötöttáruval dolgozunk, zoknik meg selyem hálóingek, harisnyák. (kacérul elmosolyodik) Mutassak egy párat szerkesztő úr?

Komlós: Nézze, mit tud nekem mesélni Bécsről?

(Előveszi a jegyzetfüzetét.)

Pirike: Fantasztikus férfi, erős, jóképű meg okos is. Legalább annyira, mint a Jávor Pál. (kezdi belelovalni magát) És a humora, meg amiket mondd, külföldi szavakat, hogy „*pardon*” meg azt, hogy „*vis maior*”. Az valami katonai rang. (Komlós lenézően bólogat) Még nem láttam egyenruhában, de az is fantasztikusan állhat rajta. Pedig biztos harcolt a háborúban, ahogy őt ismerem a legveszélyesebb fronton.

Komlós: Jól sejtem, hogy közel álltak egymáshoz.

Pirike: (kissé zavarban) Ezt, hogy érti?

Komlós: Úgy, hogy viszony volt maguk között.

Pirike: Hát viszonynak nehéz lenne nevezni, legalábbis az ő részéről.

Komlós: (gúnyosan jegyzetel) Ilyen igazgatót se láttam még, szerencsétlen flótás. Még egy magafajta, sem tudta megfogni magának.

Pirike: (felháborodva, felcsattan) Hogy merészel velem így beszélni. (kis gondolkodás után) Én egy ártatlan lány vagyok.

Komlós: A büntetőtörvénykönyv szerint biztosan.

Pirike: Nem tűröm, hogy így beszéljen velem!

Komlós: Csigavér kedves! Hány éves maga?

Pirike. (kissé szépítve) 20.

Komlós: A maradékot majd hozzáadom.

Pirike: Hogy képzelem, bejön ide és inzultál engem és meghazudtolja a koromat! És azt akarja állítani, hogy az Igazgató úr szeretője vagyok.

Komlós: Ez a titkárnői sors kedves. Miért, nem az?

Pirike: (szinte magának mondja) Sajnos nem (egyre ingerültebben) de ha tovább folytatja, kidobatom magát a helyettes asszonnyal!

Komlós: Remek, pont öt várom, (ránéz az órájára) megérkezhetne már. Addig mondjon még valamit.

Pirike: Kettőnkéről?

Komlós: Pénzügyi machinációkról, sikkasztásról, szürkegazdaságról, intrikákról. Persze, hogy kettőjükről! A múltjukról.

Pirike: (ábrándozva) Abban nem sok öröm volt. De a jövőben bármi lehet.

Komlós: Vele már nem.

Pirike: (értetlenkedve) Hogy érti?

Komlós: Maga tényleg nem tudja mi történt a főnökével?

Pirike: Nem.

Komlós: Meghalt.

Pirike: (ledöbben, nem hisz a fülének) Az nem lehet, maga hazudik.

Komlós: Újságíró vagyok.

Pirike: Tehát hazudik. (kezd kiborulni) Az igazgató úr nem hallhat meg! Legalábbis addig nem, amíg nem én vagyok az özvegye!

(Komlós feláll, tölt neki egy italt.)

Komlós: Meghívom egy konyakra. Ne sírjon. Próbálja összeszedni magát!

Pirike: (megissza) De szerkesztő úr, az nem lehet! Mikor történt és hogyan!?

Komlós: Részleteket nem adhatok ki.

(Belép Vica. Megdöbben ahogy meglátja az újságírót.)

Komlós: Jó napot Nagyságosasszony!

Pirike: (kiborulva) Maga hallotta? Nemrég történt! Az Igazgató úr...

(Szavába vág.)

Vica: (próbál hazudni) Igen igen, én is nemrég tudtam meg. Szörnyű.

(Pirike odamegy hozzá, szinte zokog.)

Pirike: Szörnyű, az nem kifejezés! Tragikus!

Komlós: Valóban az. Ha jól sejtem ön lesz az utóda?

Vica: Jól van Pirike, inkább menjen haza!

Pirike: (kissé teátrálisan) Nincs a teremtsben vesztés, csak én!

(Pirike távozik.)

Vica: Szerkesztő úr, kérem...

(Ekkor belép Szikszay Emma, Bécsy Tibor felesége, a színésznő.)

Emma: (látva a jelenetet) Tényleg színház az egész világ!

Hetedik jelenet

Színen van: Komlós, Emma, Vica

Emma: (kicsit meglepődve, de kívülállónak maradva) Bécsy igazgató felesége vagyok.

Komlós: (próbál együttérző lenni) Fogadja részvétemet Művésznő.

Vica: Már úgy érti, hogy ilyen helyzetben kellett találkozniuk.

Komlós: Mozgalmas egy nap, az biztos és messze még a vége.

Vica: Szerkesztő úr kérem, nem akar távozni?

Komlós: Nem!

Vica: Akkor akarjon!

(Komlós cinikus mosollyal el.)

Komlós: Még lehet visszajövk.

Vica: Ha egy mód van rá, ma már ne, (terelve a témát) majd inkább holnap, vagy a következő hónapban...

(Komlós el.)

Vica: Vagy soha többet.

(A művésznő belép, a tőle megszokott manírral körülnéz az irodába. Vica látványosan feszélyezve érzi magát.)

Emma: Mondja csak Éva...

Vica: Igen művésznő...

Emma: Nem látta a férjemet?

Vica: Nem olvasta a Gazdasági Hírmondót?

Emmát: A mit?

Vica: Akkor jó.

Emmát: Én csak a Színházi Életet szoktam lapozgatni, persze csak ha írnak rólam valami jót. Halálosan szerelmesek belém a kritikusok, mondjuk ki nem?

Vica: Bécsy úr...

Emma: (felocsúdva önmaga hatása alól) Ki?

Vica: A férje.

Emma: Itt van egyébként?

Vica: Elkerülhették egymást, azt hiszem az Operettbe ment magához.

Emma: Na mindegy. Hoztam neki egy levelet. (előveszi a retiküljéből) Majd adja neki oda. (odamegy Bécsy Tibor asztalához) Tudja mit, ide rakom az asztalára. Szegény Tibor, nem lesz elragadtatva, de ez van.

Vica: (tapintatosan) Csak nem valami rossz hír.

Emma: Nekem nem, csak neki. Ugyanis elhagyom.

Vica: (ledöbbenve) De hát szereti magát.

Emma: Majd csak túl lesz rajta.

Vica: És maga!?

Emma: (sejtelmes mosollyal) Én már túl vagyok. (egyre izgatottabb) Nézze Éva, elárulok magának egy titkot. (hátranéz, hogy az ajtónál nincs senki) Ismeri Richard Taubert?

Vica: Nem rémlik ez a név. A közigazgatásban dolgozik?

Emma: (felnevet) Jóég dehogy. Fantasztikus operaénekes, bejárta az egész világot. Jelenleg a Teater an der Wienben játszik, Bécsben. Oda szerződttetett. És úgy tűnik nem csak egy évadra, lehet, hogy társulati tag leszek.

Vica: És Tibor?

Emma: Ő nem lesz az. Maradjon csak a pénzügyeknél. Ahhoz ért, vagy lehet, hogy nem. Nem tudom.

Vica: (megrovóan) De tud róla, hogy...

Emma: Hogy elhagyom. Nem. De ebből a levélből majd megtudja.

Vica: Tényleg semmi közöm hozzá művésznő, de biztos, hogy ez a legjobb módja ennek? Nagyon szereti Önt a férje, aki...

Emma: (ingerülten a szavába vág) Aki olyan unalmas, hogy azt nem lehet elmondani. Állandóan csak a pénzügyek, mindig csak azt hajszolja. Lehet, hogy elítél emiatt, de nem lehetett vele beszélni. A végletek embere, vagy a számlák, máskor meg az esztelen rajongás. Amióta csak megismertem. És ez már kezd egyhangú lenni számomra.

Vica: És most itt hagy csapot-papot, és elköltözik Pestről?

Emma: Meghagyom neki a lakást, hogy lássa milyen nagyvonalú vagyok. Amúgy is, Richardnak a Krottenbachstrassén van háza. Kellemes környék.

Vica: Hol ismerte meg?

Emma: (újra lázba jön) Itt Pesten, egy fogadáson a Rotary Klub megnyitóján.

Vica: Az fél éve volt, uszkve.

Emma: Hat hónapja, két hete és 3 napja. Sosem felejttem el azt az estét. Persze Tibor, akkor sem volt ott. 20 perc után kijelentette, hogy neki még egy csomó dolga van az irodában és otthagyt. Klakkban-frakkban visszament a munkahelyére, el tudja ezt képzelni?

Vica: Abszolút.

Emma: Az osztrák nagykövet mutatott be Richardnak. Emlékszem arra az estére. Sötét szmokingot viselt...

Vica: (látva a nő rajongását, kicsit cinikusan) A nagykövet?

Emma: Ő is. Meg Richard is, fantasztikusan állt rajta. Kezet csókolt nekem, aztán – mivel látta, hogy a férjem távozott – az asztalukhoz invitált. Együtt vacsoráztunk, akkor először, (csalfán elmosolyodik) de nem utoljára. Egész éjjel táncoltunk, megtudta, hogy színésznő vagyok az Operettszínházban. És akkor...

Vica: Megcsókolta?

Emma: (kikérve magának) Hogy gondolja, ennyi ember előtt. Csak amikor kimentünk a kapun, akkor. De addig nem! Az azt követő héten volt bemutatóm, küldött egy hatalmas csokor rózsát, egészen pontosan száz szál vöröset. És egy kártyát, (előveszi a retiküljéből) azóta őrzöm. (megmutatja Vicának)

Vica: „*Wenn ich könnte, würde ich hundert Küsse geben*” (Ha tehetném, száz csókot adnék.)

Emma: (elmerengve) Azóta már megadta, nem is százszor, ezerszer. Minden előadásomra küldött virágot, amikor színpadon voltam, minden este. Három héttel ezelőtt Pesten járt, a nagykövet meghívására. Minket is meghívtak, Tibor persze a pohárköszöntő után távozott.

Vica: Emlékszem, akkor tartottak tárgyalást az Iparkamarán.

Emma: Neki fontosabb az öreg Pécsy elnök, mint a felesége társasága. Mindegy is.

Káprázatos volt az az este is. És akkor Richard felajánlott egy szerződést...

Vica: A Teater an der Wienbe.

Emma: Is. Meg öhozzá is egyet, de azt egy életre, nem csak egy évadra.

Vica: (ledöbben) És Tibor.

Emma:(felcsattan) Hagyja már Tibort! Már kezdem azt hinni, hogy beleszeretett abba a piponya alakba. (felveszi a kesztyűjét) Végül is nem számít, a magé lehet. De izgalmat ne várjon tőle. Ha kérhetném, ne árulja el neki, hogy mindezt elmondtam magának.

Vica: Számíthat a diszkréciómra.

Emma: (elindul kifelé) Még csak annyi, hogy ne tartson emiatt egy szívtelen perditának. Próbáltam Tibor tudtára adni, de nem lehetett. Ha elovassa majd a leveletem, meglátja, nem fog rám neheztelni. (Emma el)

(Vica maga elé néz, könnycsepp jelenik meg a szemében.)

Vica: Hogy is neheztelne, hiszen szereti magát.

(Vica el.)

(Lejebb mennek a fények.)

Nyolcadik jelenet (EZ A JELENET NEM KERÜLT BELE A FELVÉTELBE)

Színen van: Bécsy, Pirike

Félhomály borítja a színpadot, belép Bécsy Tibor. Kezében a rossz dosszié, meglátja Vica asztalán a jót. Felveszi belelapoz, majd észreveszi a levelet az íróasztalán. Meglepve felveszi, kibontja, majd leül, félhangosan mormolni kezdi. Elhomályosodik a tekintete, küszködik a könnyeivel, dühében összegyűri a papírt, kiesik a borítékból a felesége jeggyűrűje. Felemeli és a zokogás határán nézni kezdi. Ekkor lassan kinyílik az iroda ajtaja, Pirike belép spiccesen dülöngélve, kezében egy üveggel. Észreveszi az igazgatót, elbizonytalanodik.

Pirike: (meglepve) Anyám!

Bécsy: Nem, csak én. (észreveszi a halálhírét keltett Gazdasági Hírmondót az asztalán)
Nos...(belemegy a játékba)

Pirike: Azt mondta magáról valami firkász, hogy halott.

Bécsy: Na most szóljon hozzá.

Pirike: Szóval nem halt meg?

Bécsy: (megszorítja a borítékot) Nincs már ami az élők között tarthatna. Befejeztem evilági pályafutásomat.

Pirike: (kezdi felfogni a mondatokat) Ezek szerint...

Bécsy: Visszatértem még utoljára, mielőtt végleg távozom.

Pirike: Visszatért kísértetni, (felcsillan a szeme) engem? Mit mondjak, ön még spíritutálisként is vonzó.

Bécsy: Hogyan? Olyan furcsán beszél.

Pirike: Délután elájultam, amint megtudtam, hogy meghalt. A társalgóban ittam egy konyakot, aztán az üveg valahogy a kezemben maradt.

Bécsy: (kilép az íróasztala mögül) Akkor maradjon ott ahol van. Esetleg töltse itt az éjszakát...

Pirike: (fellelkesül) Magával, Halott Hercegem?

Bécsy: A portán, ott van egy heverő.

Pirike: Bárcsak még életében észrevette volna, hogy mennyire oda vagyok magáért Tibci!

Bécsy: Kisasszony, kérem...

Pirike: Pedig ha tudná, hogy micsoda versenyfutás van, vagy pontosabban volt a maga kegyeiért, Lidérc Lovagom.

Bécsy: Valami verset olvasott, hogy ilyen szókapcsolatok jutnak eszébe?

Pirike: Maga ihletett meg engem. Az elmúlt 19 évemben nem volt ilyen fantasztikus férfihoz közöm.

Bécsy: Múlt héten még 22 volt, gyorsan inflálódnak az évei.

Pirike: Mit számít már. Egy halott vőlegénynek nem mindegy.

Bécsy: Vőlegény!? Nekem van feleségem, vagy legalábbis...

Pirike: (egyre közelít Bécsyhez) Csak mondja, hogy elvett volna feleségül és azt is, hogy titokban szeretett. Meg azt, hogy...

Bécsy: Nem lesz ez egy kicsit sok egyszerre?

Pirike: Szegény Vica, ha ezt most látná, megenné a sárga irigység.

Bécsy: (meglepve) Ezt, hogy érti?

(Pirike egészen közel van az igazgatóhoz.)

Pirike: Milyen jól áll ez a nyakkendő magának, még ilyen állapotban is. Bár úgy tudom, hogy a hősöket, az egyenruhájukban temetik el.

Bécsy: Őket biztosan.

(Pirike megcsókolja Bécsy Tibort.)

Bécsy: (meglepve) Pirike! Mi volt ez?

Pirike: Halottnak a csók!

(Összeesik, Bécsy elkapja.)

(Elsötétül a színpad.)

Kilencedik jelenet

Helyszínen van: Bécsy Tibor, Vica

Másnap reggel, Bécsy Tibor, magába roskadva ül az egyik fotelben. Egy vizes rongyot tart a fején, szem látomást, nincs valami jó állapotban. Megcsörren a telefon.

Bécsy: Csönd legyen!

(A telefon tovább csörög.)

Bécsy: Nem érdekel!

(Nagy nehezen feltápáskodik, elindul a telefon irányába. Mire odaér, belép Vica és az orra előtt felveszi a kagylót.)

Vica: Habselyem és Kötöttárugyár, igazgatóság tessék?

(Bécsy visszakullog a fotelbe, mire leülne megszólal Vica.)

Vica: Igazgató úr, magát keresik!

(Bécsy magában morogva odavánszorog a telefonhoz. Vica leül az asztalához és elkezd a papírokat rendezgetni.)

Bécsy: Néhai Bécsy Tibor, igen? (kis szünet, majd összeszedve magát) Szervusz Alfréd, ja nem, nincs semmi gond, csak tudod nincs túl jó humorérzésem. (kis szünet) Jaj ne is mondd! Még ez a kamarai ülés is. (erejét elvesztve) Holnap?! Igen megkaptam, de még nem olvastam el, hosszabb, mint a Háború és Béke. Te, hogy állsz az anyaggal? (kissé ingerülten) Jó kis firma vagy akkor minek hívtál? (meglepődve) És tudsz valami konkrétat, vagy csak...Értem. Valahogy majd kiderítem. És hova utazol? (megdöbbenve) Dél-Amerikába?! Minek? Ja, hogy vettél egy gyémántbányát. Akkor úgy világos. És kitől? (elmosolyodik) Nem lepődöm meg. Jó, köszönöm, hogy hívtál és jó utat!

Vica: Mi történt?

Bécsy: Semmi említésre méltó, csupán annyi, hogy tegnap óta nem érik el az öreg Pécsyt, a kamara elnökét. Nem veszi fel a telefont. (eltöprengve) Furcsa.

Vica: Lehet, hogy kivett egy nap szabadságot.

Bécsy: Életében nem volt szabadságon.

Vica: Akkor lehet, hogy elment egyet a Rudasba fürdeni.

Bécsy: Életében nem fürdött, legalábbis ott.

Vica: Akkor lehet, hogy gyengélkedik és nem volt kedve az emberekhez.

Bécsy: (egyetértően) Meg tudom érteni. De akkor is furcsa, amióta ismerem sohasem volt beteg. Bár mondjuk kicsit szédült a legutóbbi ülésen.

Vica: Ami két napon át tartott? Nem csodálom.

(Bécsy leül az íróasztalához, eltöprengve néz maga elé.)

Bécsy: Nem tudom Vica.

Vica: Micsodát?

Bécsy: Hogy mi értelme van ennek az egésznek? Ennek a színjátéknak?

Vica: Menet közben kiderül.

Bécsy: Már menet közben vagyunk és még nem derült ki. (felemeli a borítékot) Viszont én egyre inkább az idegösszeomlás határához közeledek.

(Megcsörren Vica telefonja.)

Vica: Halló?

Bécsy: Nem vagyok itt!

Vica: Akkor küldje be, de várjon egy pillanatot még!

Bécsy: Ki jön?

Vica: Irén, a főkönyvelő.

Bécsy: Anyám borogass! Mit akarhat?

Vica: Ahogy ismerem, átvenni a hivatalt.

Bécsy: Csak a holttestemen keresztül.

Vica: Pont arra bázíroz.

(Bécsy felkapja a fejét.)

Bécsy: Ő tudja, hogy élek!?

Vica: (pillanatra eltűnődik) Ez jó kérdés. Ja nem, nem tudja. Gyorsan, menjen a szekrénybe!

Bécsy: (mielőtt belép a szekrénybe) Nem tudom Vica, hogy van-e még egy nő, aki bele tudott volna rángatni ebbe a fekete komédiába.

Tizedik jelenet

Helyszínen van: Irén, Vica

Vica kinyitja az ajtót, majd kiszol.

Vica: Jöjjön kérem.

(Irén kezében jelentős mennyiségű papírral. Lerakja Bécsy asztalára.)

Irén: Na, az elkövetkezendő 50 év költségvetése. Elkészült.

Vica: (reményvesztett arccal) Irén...

Irén: Kevés?

Vica: Nem, dehogyis. Köszönöm szépen, átolvassuk.

Irén: (gyanút fog) „Átolvassuk”. Kivel, ha nem vagyok indiszkrét?

Vica: Kicsit az.

Irén: Elnézést. Szóval kivel?

Vica: (már-már mentegetőzve) Ennyire fontos ez?

Irén: Végére is nem, biztos csak nyelvbtlás volt. Szóval kivel olvassák el?

Vica: (szinte gondolkodás nélkül rávágja) Müllernével.

Irén: (cinikusan) Milyen kedves ez a Gitka...

Vica: (szavába vág, terelné a témát) Valóban az...

Irén: ...hogya beutazik Óbudáról, csak azért, hogy az általam megírt vállalati költségvetési tervezetet átnézzé, úgy, hogy már 10 éve nyugdíjas.

Vica: Nézze Irén, nem könnyű a helyzetem, most, hogy az Igazgató úr...Szóval tudja.

Irén: (sokat sejtető mosollyal) Tudom, én mindent tudok.

Vica: (elbizonytalanodva) Mi az a minden?

Irén: Hogy mi a különbség a késedelmi kamat és a késedelmi pótlék között.

(Vica szemlátomást megnyugszik.)

Irén: Aztán a pénzügyi eredmény és a mérleg szerinti eredmény között.

Vica: Tudja, hogy egy kiváló munkaerőnek tartom.

Irén: (szemléltatómást nem vesz róla tudomást) Meg a hozzá nem értő dilettáns és a profi pénzügyes között.

Vica: Mire célozgat?

Irén: Meg azt is tudom, hogy van az a kiváló újság, a Gazdasági Hírmondó, melynek szerkesztősége, már elég régóta feni ránk a kését. Egy aprócska stikli leradírozhatja a Habselyem és Kötöttárugyárat a hazai belkereskedelem térképéről.

Vica: Megnyugtatóan mondom, hogy nem a Finacial Times-ról beszélgetünk. Szóval az a vicclap, ahogy az Igazgató úr hívja...

Irén: (szavába vág) Hívta.

Vica: (kissé kizökkentve, de folytatja) Nem bír akkora befolyásoló erővel, mint ahogy maga leírja.

Irén: Ebben a pillanatban még nem, de nemsoká egyesül a Pénzügyi Futárral.

Vica: Ezt maga honnan tudja?

Irén: Nyitott füllel kell járni.

Vica: Teljesen mindegy. Ott van még az Esti Kurír gazdasági rovata, meg a Monetáris Szemle.

Irén: (kioktatóan) Ez utóbbinak a vezetőjét, ha jól tudom már pedig jól tudom, tegnap hallgatták ki a veszprémi csendőrségen, mivel a balatonszepezdi nyaralójában, egy koffernyi pénzt találtak. Cirka 500 000 pengőt. A direktor, a rajtaütés okozta zavarában annyit tudott mondani, hogy találta. Hogy kinek a széfjében, azt nyilván elfelejtette.

Vica: (furcsállva) Honnan ilyen jólinformált maga?

Irén: (nem hallja meg a kérdést) Az Esti Kurírt meg csak Pesten olvassa a nép. A vidéki vállalatok vezetői, a Pénzügyi Futárt járatják. És így, hogy az egyesül a Gazdasági Hírmondóval, értelmet nyer az okfejtésem, kedves Igazgatóhelyettes asszony.

Vica: Mondja már, hogy mire akar kilyukadni!?

Irén: Csupán arra, hogy nem tenne jót a vállalatnak, ha egy aprócska hibát is elkövetnének. Amelyre jelen pillanatban megvan az esély.

Vica: (kezdi elveszteni a türelmét) Múltkor is megmondtam magának, hogy nem vagyok kíváncsi az intrikáira, sem pedig a személyeskedő stílusára. Egy éve vezeti a könyvelési főosztályt, nem tudom mit akar még?

(Irén, odamegy Bécsy asztalához és beleül a székébe.)

Irén: Ezt a széket!

Vica: (rámutat) Vigye, ha a magáé kényelmetlen!

Irén: Tudom ám jól, hogy miért lett maga a helyettes.

Vica: Eddig tartott a türelmem Irén, menjen a dolgára!

Irén: Jó ötlet, úgyis holnap lesz ülés az Iparkamarán, beugrom az öreg Pécsy elnökhöz. És lehet, hogy holnapután már jogosan fogok ebben a székben ülni. Itt, ebben az irodában!

Vica: Pécsy Tibor, az Iparkamara elnöke nem jelentkezik, valószínű beteg, vagy szabadságon van. Egy biztos, nem lesz holnap ülés, ahol kineveztethetné magát ily önkényesen.

Irén: (fenyegetően) Na azt majd meglátjuk. (megy kifelé) Meg azt is, hogy mit szól ehhez az általam vezetett főosztály!

(Irén el.)

Tizenegyedik jelenet

Helyszínen van: Vica, Bécsy, Pirike, Komlósne

Bejön Pirike, törölgeti a könnyeit.

Vica: Mi az Pirike?

Pirike: Tudja jól, az Igazgató úr. Nem tudom elhinni, amit az a firkász mondott.

Vica: Majd csak túl leszünk rajta.

Pirike: Én nem tudok túl lenni rajta.

Vica: (kezd fogyni a türelme) Nézze...

Pirike: (elkezd Bécsy asztala felé menni) Pedig olyan mintha most is itt lenne.

Vica: Mit nem mond.

Pirike: Ő volt a legsármosabb igazgató egész Dunántúlon.

Vica: Pesten vagyunk.

Pirike: Akkor meg pláne. (eltűnődik) Milyen szerencsés volt a felesége, hogy egy igazgató kérte meg a kezét.

Vica: Úgy tudom akkor még csak könyvelő volt.

(Pirike okvetetlenkedve néz, szemlátomást az a státusz nem annyira hatja meg.)

Pirike: Aha, értem.

Vica: (fondorlatosan) Mondja csak Pirike.

Pirike: Igen Igazgatóhelyettes asszony.

Vica: Szólítson csak Évának, személyeset akarok kérdezni.

Pirike: Igen, Éva igazgatóhelyettes asszony.

Vica: Akkor is ilyen nimbuszokban beszélne Bécsyről, ha nem lett volna igazgató?

Pirike: (értetlenkedve) Bambuszokban?

Vica: Úgy értem, akkor is annyira tetszett volna, ha nem „igazgató úr” a megszólítása?

(Szemlátomást e kérdés talált.)

Pirike: (kissé zavartan) Majd elfelejtettem, egy újságíró várakozik a portán.

Vica: Egy újabb pióca, csak nem a Komlós már megint!?

Pirike: Ja nem. Egy bizonyos Komlósné. (eltűnődve) Mondjuk lehet, hogy rokonok.

Vica: Minden bizonnyal Pirike. Majd szólok, ha beküldheti.

(Pirike el. Bécsy kijön a szekrényből.)

Tizenkettedik jelenet

Helyszínen van: Bécsy, Vica

Bécsy: Ne mondjon semmit Vica.

Vica: Hallotta, amit az Irén mondott?

Bécsy: Na jó, most lett elegendő! Az én türelmem is véges. Megyek és rendet vágok közöttük, ezek a jakobinus könyvelők még a végén kikiáltják a köztársaságot.

(Bécsy elindul az ajtó felé, Vica visszarántja.)

Vica: Várjon még, az újságíró várja meg. Biztos, hogy magáról fog majd mondani valamit. (bizakodva) Még a hasznunkra lehet.

Bécsy: (kiborulás szélén) A hasznunkra, miről beszél!? Ennek az egész kutyakomédiának már nem tudom mi lesz a vége és hogy túlél-e egyáltalán.

Vica: Bízson bennem Igazgató úr, még csak most.

Bécsy: Mit csináltam eddig mi? Bízta magát és?

Vica: És!? Megtudott egy csomó mindent.

Bécsy: Konkrétumokat tudna mondani! Mert nekem e szekrény belső felépítésén kívül, semmi nem jut eszembe, mely információkkal gazdagodtam volna.

Vica: (próbálja oldani a feszültséget) Ha ezek után esetleg műbútorasztalosnak állna, akkor az is hasznos volt.

(Bécsy tekintete villámokat szór.)

Vica: Például megtudta, hogy a titkárnője Pirike, hogy viszonyul Önhöz. Lényegében ezidáig nem volt erkölcsi biztonságban amellelt a lány mellet. Aztán Irén a főkönyvelő, most készül kitűzni a vörös lobogót s megtesz mindent, hogy átvegye a helyét. Gondolom hallotta?

Bécsy: (kicsit visszább vesz az indulatából) Valóban feltűnt a furnérlemezen át, hogy erre készül. Vagy valami hasonlóra.

Vica: Az meg csupán megerősítés volt, amit bár korábban is mondott arról a szennylapról, hogy mit képvisel. De jön Komlósné és lehet, hogy újabb dolgokra derül fény.

Bécsy: (eltöpreng) Nem rémlik ez a név. Esetleg a Komlós felesége?

Vica: Most már értem, mi fogta meg magát Pirikében.

Bécsy: Nyilván, hogy elismert vagyok a szakmában.

Vica: Efelől nincs kétségem.

Bécsy: (lehiggadva) Jólvan Vica. Még egy felvonást vállallok.

Vica: Meglesz a végén a vastaps. Erről biztosíthatom.

(Bécsy vissza a szekrénybe, Vica az ajtóhoz megy és kiszól.)

Vica: Pirike! Küldje be a Szerkesztőasszonyt!

(Bécsy kihajol a szekrényből.)

Bécsy: Lassan ideköltözik az egész szerkesztőség, maradt egyáltalán még újságíró Pesten!?

Tizenharmadik jelenet

Helyszínen van: Komlósné, Vica, (Bécsy a szekrényben)

Vica leül az asztala mögé. Belép Komlósné. Egymásra néznek, döbbent csend lesz úrrá közöttük. Vica szépen lassan, indulatát visszafojtva feláll.

Vica: Te mit keresel itt!?

Komlósné: (félvállról véve Vica dühét) Ezt a kellemes meglepetést, ahhoz képest, hogy nem is tudom milyen régen nem találkoztunk...

Vica: Két és fél éve.

Komlósné: Neked mindig jobban ment a matek. Szóval ahhoz képest, hercigesebb fogadtatásra számítottam. Pláne téled, kis eminens.

Vica: Na ide figyelj Edit!

Komlósne: Tavaly sem voltál ott az érettségi találkozónkon. Nem csuklottál? Sokat emlegettünk az Erikával.

Vica: Na az meg a másik, akivel nem szeretnék soha többé találkozni.

Komlósne: Azért ez hihetetlen, az ember elballag a Mária Trézi leánygimnáziumból, eltelik ennyi év, összefut veled és ilyen goromba vagy, annyi szép emlék után.

Vica: Csodálom, hogy a plafon még nem szakadt rád.

Komlósne:(cinikusan) Jaj Pici-Vica, ne hisztizz.

Vica: Már akkor is utáltam, ha így hívtatok! Mit akarsz?

Komlósne: Egy vérbeli újságíró: információt, adatokat, pletykákat.

Vica: Miért jöttél ide? Mi?

Komlósne: Előbb mondtam. Nem figyelsz?

Vica: Nem ártottál már nekem eleget, mit akarsz még?

Komlósne: Hogy te miért nem mentél színésznőnek, ennyire szereted a melodramát.

Vica: Ha nem mondd meg, azonnal kidobatlak a portással.

Komlósne: Olyat te nem tennél, hisz te egy úrinőnek akarsz látszani. Nagy előrelépés, ahonnan jöttél.

(Vica a tettelegességig menne el.)

Komlósne: Csigavér Vica, nem tenne jót a vállalat hírének, hogy Kékkúthy Éva igazgatóhelyettes újságírókat ver.

Vica: (visszafojtva a dühét) Nem fogok neked semmit sem mondani!

Komlósne: Nem is kell, attól függetlenül is tudok cikket írni, eddig is ment. De azért az érdekes, hogy ennyire rosszak lettek az idegeid. Nem mindenki születik vezetőnek. Nem csodálom, hogy Gedeon végül otthagyt.

Vica: (a sírás határán) Nem hagyott ott, hanem elragadtat tőlem te utolsó némb.

Komlósne: Hát így beszél egy úrinő?

Vica: Egy ilyen magadfajtaival, igen!

Komlósne: (kioktatóan) Ajjaj Vica, jó lenne, ha visszavennél.

Vica: (Könnyeivel küszködve) Majdnem kirúgtak a leánygimnáziumból miattad. Nekem nem voltak befolyásos rokonaim, akik segítettek volna. Bármit műveltetek az Erikával, velem vitettétek el a balhét. És elhittek neked mindent, mert az igazgató szeretője voltál! Nekem köszönhetően nem buktál meg érettségim mennyiségtanból, mert hagytam, hogy csalj. Aztán azon az estén elcsábítod a férjemet, mindenfélét hazudtál rólam, hogy szeretőt tartottam, amikor te is tudtad, hogy a férjem volt az egyetlen férfi az életemben.

Komlósne: (cinikusan) Mondom, hogy a revü világa jobban állt volna neked.

Vica: Aztán van képed idejönni, mindezek után.

Komlósne: Azt beszélték, hogy Bécsy igazgató és közted jó viszony...

(Vica elindul az ajtó felé és kinyitja)

Vica: Kifelé!

(Belép Pirike, Vica nem foglalkozik vele.)

Vica: Kifelé, nem hallottad.

Komlósne: Pedig ő is ezen a véleményen volt.

Vica: Állj! Itt maradsz!

Pirike: Most nem értem, hogy melyikünk maradjon és melyikünk távozzon?

Komlósne: Szerintem ezen jobb, ha odakint gondolkodik.

Pirike: Hát jó.

(Pirike el.)

Tizennegyedik jelenet

Helyszínen van: (Bécsy a szekrényben), Komlósné, Vica

Vica visszaül a székébe.

Vica: Hallgatlak.

Komlósné: Na, csak, hogy lehiggadtál. Pár héttel ezelőtt, egy fantasztikus banketten vettünk részt a Dunaparton. A korzón egészen pontosan. Aladár volt a fővédnök.

Vica: Az ki?

Komlósné: A jelenlegi férjem.

Vica: A Komlós?

Komlósné: Pontosan.

Vica: Ahogy ismerlek nem sok szerencséd volt a férfiakkal, de ez az alak, abszolút hozzád való.

Komlósné: (kicsit lenézően) Hát mondjuk nem egy világszám, meg a modora...

Vica: Pont azért.

Komlósné: Mondjuk nem olyan sármos mint a Bécsy Tibor.

Vica: Folytasd, ha már elkezdted.

Komlósné: Szóval, akkor ott a korzón találkoztam a főnököddel.

Vica: A volt főnökömmel. Gondolom tudod mit írt róla a lapotok?

Komlósné: Mit nem!? Mindenesetre ott volt ő is a feleségével. A Szikszay Emmával, aki valami osztrák énekes vagy színész, már magam sem tudom, társaságát kereste a partin. Bécsy már ment volna, úgy vettem észre nem egy kimondott társasági ember, amikor a volt férjem a Béla...

Vica: A Lugosi?

Komlósné: (szemrehányóan) Nem, a Walko. A külügyminiszter öccse.

Vica: Úgy már vonzó.

Komlósnné: Ő mutatott be neki. Elkezdtünk beszélgetni, aztán hamarosan kiderült, hogy a húga is a Mária Terézia Leánygimnáziumban érettségizett, ahol mi.

Vica: Kicsi a világ.

Komlósnné: És milyen zsúfolt. Te tudtad ezt?

Vica: Nem

Komlósnné: Te vagy a helyettese és még ezt sem tudtad róla.

Vica: „*Az oktatásügy a Bécsy családban*” c. értekezést meghagyjuk másnak. Ez egy harisnyagyár, nem a tanügyi hivatal.

Komlósnné: Szóba elegyedtünk. Hajnalig beszélgettünk, elmesélte az egész életét.

Vica: És te?

Komlósnné: Én jegyzeteltem. Újságíró vagyok.

Vica: Nem meglepő.

Komlósnné: Aztán említette, hogy nem túl jó a hangulat a vállalatnál, hogy néhány könyvelő átakarja venni a vezetést, bármi áron.

Vica: Hosszú lesz még ez a visszatekintés Edit?

Komlósnné: És akkor mondta, hogy van egy helyettese a Kékkúthy Éva, azaz Vica. Aki jobbkeze, segítője, bizalmasa s a legjobb és legszeretetteljesebb ember, akit az élete folyamán megismert.

(Vica szemlátomást elérzékenyül.)

Vica: (gyanakodva) És miért mondod most ezt el nekem?

Komlósnné: Osztálytársak voltunk hat évig, lehet, hogy nem a legjobb barátnők, de ennyivel tartozom neked.

(Vica elmereng.)

Komlósnné: És bánja, hogy nem előbb találkoztatok. Ezeket tudtam meg akkor ott, a Dunaparton. Aztán jött a jelenlegi férjem, a volt férjemmel hidegen üdvözölték egymást.

Nagy szerencse, hogy a párbaj intézményét betiltották, mert azt hiszem vörössé vált volna a rakpart.

Vica: Megakartam kérdezni, hogy...

Komlósné: A jelenlegi férjemet. Igen a Komlós az, a Gazdasági Hírmondótól, amely nemsoká egyesül a Pénzügyi Futárral. S ha minden igaz, lapigazgatóné leszek.

Vica: Akkor elérted a célodat, amit a gimnáziumban is oly nagyon akartál, egy igazgató elvett feleségül. Nem maradtál mellékutca.

Komlósné: Álljunk meg egy szóra. Amikor megkért akkor még csak lapszerkesztő volt. Akár csak az előző, a Walko Béla.

Vica: Ő is újságíró volt?

Komlósné: Még most is az, ugyanannál a lapnál.

Vica: Akkor családban marad. Pontosabban cégen belül.

Komlósné: Ahogy mondd.

Vica: Úgy látszik valaki nem változik.

Komlósné: Akárcsak te. A jólelkű álmodozó. A kis eminens, aki felverekedte magát az igazgatóhelyettesi pozícióig.

Vica: Én önerőből értem el mindent. Nem a bájaimat használtam fel, hogy előrébb jussak a ranglétrán.

Komlósné: Pedig néha az sem árt. (elmosolyodik) De nem a tisztességes Bécsy úrnál, mi?

Vica: Nem kell ez a cinizmus.

Komlósné: Szóval szerencséd van, hogy egy ilyen kiváló ember mellett dolgozhatsz, aki ennyire szeret és nagyra tart téged.

Vica: Akkor vagy a legijesztőbb, amikor kedves próbálsz lenni.

Komlósné: Ez az igazság, te is tudod.

Tizenötödik jelenet

Helyszínen van: (Bécsy a szekrényben), Pirike, Komlósné, Vica

Lélekszakadva beront Pirike.

Pirike: Bocsássonak meg, hogy megszakítom a beszélgetést, de úgy hiszem kitört a forradalom a könyvelési főosztályon, amiért nem az Irén vette át Bécsy úr székét.

Komlósné: Miért kellett volna bárkinek átvennie, ha olyan jó főnök, mint amilyenek megismertem.

Pirike: (újra a sírás határán) Ő volt a legjobb főnök...Elnézést.

(Pirike elrohan bölgve.)

Vica: (önelégült nyugalommal) Meglep, hogy nem olvasod a férjed lapját.

Komlósné: Még jó, hogy nem. Korlátozott az igazságtartalma.

Vica: Ennyi év után most először értünk egyet valamiben.

Komlósné: (eszébe jut az eset) A Kereskedelmi és Iparkamara. Már emlékszem, tényleg.

Vica: Mi van a kamarával?

Komlósné: (visszavált) A mai újságból kiderül, csak 25 fillér.

Vica: Legutóbb még csak 15 volt.

Komlósné: A minőséget meg kell fizetni, pláne, hogy most egyesül a Pénzügyi Futárral. Már közel a magas színvonal.

Vica: Tudsz valami konkrétat?

Komlósné: Minden le van írva. Úgyhogy megyek is Vica. Nem mondom, hogy felhőtlen volt ez a találkozás, de örülök, hogy láttalak.

Vica: Tulajdonképpen miért jöttél?

(Komlósné rádöbben.)

Komlósné: Majdnem elfelejtettem, jó, hogy eszembe juttattad, nem véletlenül te voltál a leánygimnázium legjobb tanulója. (elővesz a retiküljéből egy borítékot) Osztálytalálkozónk

lesz a jövő héten, pénteken. A Fábos Vera megkért, hogy vigyem el neked a meghívót.
Parancsolj.

(Vica pillanatig hezitál, aztán átveszi.)

Vica: Nem ígérem, hogy ott leszek.

Komlósne: Azt sejtettem, de a meghívót átadtam.

(Komlósne el.)

Tizenhatodik jelenet

Helyszínen van: Vica, Bécsy

Bécsy kilép a szekrényből, teljesen ledöbbszent a hallottakon.

Bécsy: Miért nem mondta Vica.

Vica: Mit?

Bécsy: Amit ez a nőszemély összehordott. Egyszóval mindent.

Vica: Mi változott volna?

Bécsy: Nem tudtam, hogy elhagyta a férje.

Vica: Már évekkal ezelőtt. Elkísért egy osztálytalálkozóra, ott volt Komlósne is. Akkori nevén Walkoné, Walko úr nélkül, természetesen. Szépen lassan behálózta. Otthagytott miatta. Csak addig kellett neki amíg a külügybe volt. Amint áthelyezték Alaszkába, a Juneaui nagykövetségre, már nem ment vele.

Bécsy: És a férje, nem bánta meg?

Vica: Nem tudom. Utána már nem jelentkezett, így ketten maradtunk a lányommal, Blankával.

Bécsy: Sajnálom Vica.

Vica: Ne sajnálja, így alakult. Lehet, hogy így kellett lennie.

Bécsy: Lehetséges.

Vica: Igaz volt, amit Komlósné mondott, hisz hallott mindent?

Bécsy: Sok mindent mondott.

Vica: Amit rólunk?

Bécsy: Igaz, valóban így történt az a beszélgetés. Akkor ott, azon májusi éjszakán a Duna parton.

Vica: Ismerte a volt férjét?

Bécsy: Még a volt sógorát is, a Walko Lajost.

Vica: A volt kereskedelmi minisztert?

Bécsy: És a jelenlegi külügyminisztert. Így van. Együtt jártunk jogra, majd utána mindketten a minisztériumba kerültünk. Jól beszél németül, akárcsak a Richard Tauber.

Vica: (megdöbben) Tudott róla?

Bécsy: Persze, hogy tudtam. Szamár nem vagyok, csak pénzügyes.

Vica: Tegnap itt járt a felesége...

Bécsy: És elmondta, hogy elköltözik Bécsbe, a Krottenbachstrassén fognak lakni és Richard elveszi feleségül, ugye?

Vica: Nem akartam elárulni, megígértem a feleségének, hogy kettőnk között marad minden.

Bécsy: Pár napja felhívott Richard s mivel a párbajt már Ausztriában is betiltották, kikérte tőlem a feleségemet.

Vica: És ön?

Bécsy: Rácsaptam a telefont. Aztán tegnap küldött az Emma egy levelet, ott volt az asztalomon. Benne volt a jegygyűrűje.

Vica: Sajnálom.

Bécsy: Ne sajnálja, lehet, hogy így kellett lennie.

(Mindketten elmosolyodnak.)

Vica: És tényleg ilyennek tart?

Bécsy: (elmosolyodik) Milyennek?

Vica: Amit a Komlósnénak mondott rólam.

Bécsy: A legszeretetteljesebb és legjobb embernek. Ez így van.

(Elnevetik magukat.)

Bécsy: És mennyire bánom azt, hogy... (kis szünet) De hát hallotta.

Vica: Valóban. Meglepi, ha én is ugyanezt mondanám Önről?

Bécsy: Boldoggá tenne. Minthogy minden pillanat boldog volt, amit Önnel tölthettem.

Vica: Én is ugyanígy érzem s éreztem mindig.

Bécsy: (pillanatra ráeszmél) Miért nem vettem ezt előbb észre.

Vica: Mert az ember csak azt nem veszi észre, ami a szeme előtt történik.

Bécsy: Megint csak igaza van Vica. Kergettem egy álmot, egy délibábot, amit nem lehetett utolérni. S a valóságra csak most döbbsentem rá.

Vica: Akkor lehet, hogy megérte, ez az egész?

Bécsy: Mindennél jobban megérte.

(Megcsörren a telefon, Bécsy veszi fel.)

Bécsy: Igen. (kis szünet, majd Vica-nak) A könyvelési főosztály, megnézné őket. Én mégiscsak halott vagyok. (Vica el.) Én meg hozok egy üveggel a legjobb pezsgőből!

Tizenhetedik jelenet

Helyszínen van: Vica, Bécsy és Pécsy az Iparkamara elnöke

Bécsy: Nekem ehhez semmi kedvem sincs. Megnézné őket Vica, én meg hozok egy üveggel a legjobb Törleyből.

(Vica el. Bécsy el.)

(Pirike bejön.)

Pirike: Igazgatóhelyettes asszony....

(körülnéz, kimenne amikor megcsörren a telefon, felveszi)

Pirike: Habselyem, tessék? (blazírtan) Jajj, maga az Ede? Én vagyok igen. (hümmög) Nem, nem érek rá ma este. (kis szünet) Nézze drága Ede, én egy elfoglalt, komoly beosztásban lévő... (kis szünet) Nem volt időm elolvasni, amit küldött, sok dolgom volt. (szünet) De igen, van, hogy este nyolcig is. (szünet) Ne kezdje ezt! Miért, mit játszik? (felcsillan a tekintete) Egy vezérigazgatót, nem mondja? (kéretve magát) Lehet Edém, hogy ma este mégis ráérek. (szünet)

(Belép Vica letörve.)

... Ott találkozunk. Pá!

Pirike: (kicsattanó örömmel) Olyan szép ez a mai nap, nem igaz? Jól van?

Vica: Persze.

Pirike: Távirat érkezett Firenzéből, a hálóing export miatt.

Vica: Köszönöm, intézem.

Pirike: Igazgatóhelyettes asszony, ha nincs kifogása, akkor lehetne, hogy ma este...

Vica: (elmosolyodik) Igen lehet.

Pirike: Meg sem kérdi, hogy hova megyek és hogy kivel!?

Vica: Nem.

(Pirike el.)

(Bécsy visszaér örömittasan, kezében pezsgővel.)

Bécsy: (ünnepélyesen) A közös jövőre!

Vica: Olvasta?

Bécsy: Déjavu érzésem van.

Vica: Irén asztaláról vettem el, miután átadta az ultimátumot a könyvelési főosztály nevében.

Bécsy: Halljuk!

(Vica elkezd a levelet olvasni.)

Vica: „Követeljük, hogy demokratikus úton válassza meg Dézsma Irén polgártársnőt, a Habselyem és...”

Bécsy: Ne az ultimátumot, az újságot.

Vica: Azt inkább jobb, ha maga.

(Átnyújtja az újságot.)

Vica: A gyászjelentésnél!

Bécsy: (megdöbbenve) „*Szerkesztőségünk együttérzését fejezi ki Pécsy Tibor, a Magyar Királyi Kereskedelmi és Iparkamara Elnökének halála kapcsán. Továbbá elnézést kérünk, amiért korábbi számunkban, Bécsy Tibor vállalatvezető haláláról adtunk hírt, tévesen.*”

(Vica együttérzően magához szorítja.)

Bécsy: Alig hiszem el. Annyi mindent köszönhettem neki, lényegében azt, hogy idekerülhettem. Ő indított el a kereskedelem útján.

Vica: Nagyon szerette, tudom.

Bécsy: Bármennyi vitánk is volt, apám helyett apám volt. Jobb emberre meg nem is bízhatták volna az Iparkamarát. És most ennyi volt. Persze, telefonon se lehetett elérni, amikor a legutóbbi ülés volt már akkor sem érezte túl jól magát.

Vica: Hány éves volt?

Bécsy: 73.

Vica: Legalább szép kort élt meg. És azzal foglalkozott egész életében, ami érdekelte.

Bécsy: Most is a fülemben hallok a szavait, amikor késett a kamarai ülésekről: „Látom...”

(Szinte egy időben benyit Pécsy Tibor és folytatja a mondatot, szinkronban, Bécsyvel.)

Pécsy: Látom folyik a munka.

(Teljes döbbenet lesz úrrá a két vezetőn.)

Pécsy: Na mi az? Úgy néznek rám, mintha szellemet látnának.

Bécsy: Nem jár messze a valóságtól. Jól van?

Pécsy: Soha jobban, bár az utóbbi időben nem voltam túl jól. Fájt a torkom, de már jól vagyok.

Vica: Ezek szerint nem olvasta az újságot?

Pécsy: Melyiket?

Bécsy: A Gazdasági Hírmondót.

Pécsy: Nézze Éva, nincs az a pénz, hogy megvegyem azt a lapot.

Vica: Akkor most meghívjuk egyre.

(Vica átnyújtja neki.)

Pécsy: Újságírók! Pénzért mindent megírnak. A következő ülés anyagát átolvastad Tibor? Elküldtettem.

Bécsy: (hebegve) Még nem volt időm, annyi minden történt.

Pécsy: (értetlenkedve) Ne haragudj, de eddig nem tudtak eltéríteni a kereskedelemtől. Mi történt most?

Vica: Ezt most inkább hagyjuk Elnök úr.

Pécsy: (elmosolyodik, miközben tovább lapoz) Jajj Tibor, nem is tudtam róla. Gratulálok.

Bécsy: Mihez?

Pécsy: (meglepve) Nem mondod, hogy nem olvastátok, pont ti?

Bécsy: „*Gratulálunk Bécsy Tibornak a Habselyem és Kötöttárugyár igazgatójának, Kékúthy Évával kötendő házasságához. Szerkesztőségünk sok boldogságot kíván az ifjú párnak.*”

(lendületesen) Megyek, felhívom őket!

Vica: (megijed) Csak nem helyreigazítást kérsz tőlük!?

Bécsy: Épp ellenkezőleg. Gratulálok nekik, hogy életükben először, valós hírt közöltek!

Függöny